

21. Opět pohromadě

Lara si srovnávala v hlavě nedávné události: Nicole je pryč a amulet také. To sice není dobré, ale děvče je nesmrtelné a láká ho dýka tak jako Laru samotnou, nejspíš tedy nebude daleko. Vzala s sebou také ty dva, což se jen hodí, zbytečně by dělali problémy. Vlastně – vlastně se to tím celé zjednodušilo.

Lady popošla k troskám a vymanila zpod nich své zbraně, nato se vydala k otvoru v zemi a bez zaváhání do něj skočila. Dopad byl poněkud tvrdý, cítila, že má již z předchozího zavalení kameny nejspíše zlomenou nohu, kterou tento pád nepřírozně pokřivil. Necítila ovšem žádnou bolest, ani předtím, ani teď. Přikládala to za vinu oné nesmrtelnosti získané dýkou a nevesele si představila situaci, do které se asi dostane, až – pokud vůbec – účinky dýky pominou. Zatím by této vlastnosti snad ale mohla využít. Popadla své lýtko a prudkým šklubnutím se pokusila kost srovnat. Lehce se nohou opřela o zem – už se tak nekřivila. Zkusmo popošla o kousek dopředu a když usoudila, že s tím půjde chodit, vydala se již svižnějším tempem temnou chodbou. Nechtěla na sebe zbytečně upozorňovat světlicemi, ale když už se k ní neprodrál jediný paprsek z místnosti nahoře, chtě-nechtě musela sáhnout po náhradním zdroji světla.

Po chvíli chůze zaslechla ze tmy před sebou vzdálené zadunění. Bannerson se pravděpodobně právě dostával přes další dveře. Přidala do kroku, po chvíli už popobíhala. Cítila to, dýka byla stále blíž, a co více – i druhá byla nedaleko. Bannerson to musel cítit také, volání druhé dýky bylo přece to, co ho dovedlo až sem – a teď to cítila i Lara.

Běžela už, jak nejrychleji mohla. Rány byly čím dál hlasitější.

Na poslední chvíli zastavila, aby se nezřítila ze schodů, k nimž náhle dorazila. Pohlédla dolů a zaznamenala tenký proužek světla. Zhasla světlici a opatrně se vydala dolů.

Další rána – pruh světla se rozšířil.

Sešla na úpatí schodů a sotva deset metrů před sebou uviděla proti stále silnějšímu zdroji světla temnou mužskou postavu, bušící pomalu a neúnavně do masivních dveří. Zdálo se, že Bannerson o ní ještě neví... nebo je již tak ovládnut dýkou, že není schopný své okolí vůbec vnímat.

Lara seznala, že v danou chvíli bude nejlepší počkat, až muž cestu dál proklesí. Zatím se začala rozhlížet kolem sebe. Světlo naplňovalo chodbu stále víc a víc a odhalilo tak Laře nápisy na stěnách, kterých si předtím neměla šanci všimnout. Vzhledem k žádnému lepšímu rozptýlení v danou chvíli se rozhodla, že se přece jen pokusí oživit si vzpomínky na mayské písmo. Začala zkoumat jeden nápis, který se od ostatních odlišoval svou velikostí a snad také jistou větší umělečností – byl by každopádně to první, čeho by si kterýkoli příchozí všiml, být v chodbě od začátku dostatek světla.

Možná na tom přece jenom nebyla tak špatně, jak si myslela – během krátké chvíle rozpoznala téměř polovinu znaků, jež ovšem vzhledem k charakteristické mnohoznačnosti mohly znamenat spoustu věcí. Naštěstí Lara měla tušení, o čem by nápis mohl být – totiž o dýce – čímž se jeho rozluštění dalo zjednodušit.

Ohlédla se za Bannersonem. Nebude to již trvat dlouho, za chvíli se bude schopen otvorem protáhnout. Začela se opět do varování na zdi – ano, již pochopila, že jde o varování. Když tehdy mayské písmo studovala, věděla, že se jí bude hodit znát slova jako „nebezpečí“ „smrt“ či „krádež.“ To slovo, které nyní upoutalo její pozornost, ovšem znamenalo něco jiného – řeč byla o kletbě. A zjevně to souviselo s dýkou, o níž zde bylo taktéž psáno. Během několika sekund Lara narazila i na jedno ze svých oblíbených slov – smrt. Jakou konkrétní souvislost ale měla s dýkou? Ona sama přece svého majitele nezabýjela... nebo alespoň zatím ne. Znovu pohlédla na muže. Rozhodně nevypadal na to, že by umíral, naopak, zdál se být plný sil.

S pojmem „dýka“ se v nápisu pojilo ještě jedno slovo, „návrat.“ Tím snad zatím nebyla potřeba se zabývat, zdejší dýka přece podle všeho ležela na svém místě, ukradena měla být teprve za chvíli.

Archeoložka nebyla schopna číst dál, hlavou jí začala vířit spousta myšlenek ohledně této druhé dýky. Pro ni sem Bannerson původně jel... Ale kdo řekl, že tu ta dýka je? Přesněji – kdo řekl, že jsou dvě? Laře se toto již dříve zdálo podivné, její znalosti jasně říkaly, že podobné rituální dýky se vyskytovaly jednotlivě namísto párů. Pohlédla nad Bannersona na složitý mechanismus dveří. Někdo se sem přeci mohl dostat i nenásilnou cestou, průchody bylo možno otevřít původně myšleným způsobem, ne jen rozbitím. Což ovšem mohlo znamenat, že se sem kdokoli mohl dostat již dříve a dýku zde uloženou vzít. Ať už Bannerson získal informace o *dvou* dýkách kdekoli, byly pravdivé? Nacházela se tady jakási druhá, nebo byla celou dobu řeč pouze o jedné jediné?

Lara se probírala ze zamyšlení, uvědomila si, že vchod je již téměř průchodný. Znovu se obrátila k nápisu, aby stihla přeložit ještě alespoň část, než se Bannerson vydá dál – v tom případě ho chtěla samozřejmě okamžitě následovat.

„Smrt.“ To tu již jednou bylo, nyní ale spolu se zápořem, tedy „přežít“. Celá tato věta byla přinejmenším komplikovaná, Lara okamžitě přišla z řadou možných překladů. Jasně v ní figurovalo také slovní spojení „jeden muž“ či prostě „jeden člověk.“ A opakující se pojem „návrat.“ Návrat dýky, ano, to již Laře došlo. Nyní si byla již téměř jistá, že druhá dýka neexistuje. Celou dobu zde byla pouze jedna – a tu se Bannerson nevědomky chystal právě vrátit na její právoplatné místo.

Další ohlušující rána Laře přinesla hojnost světla pro další luštění písma, ale na to již neměla čas, touto poslední ranou se totiž muži konečně podařilo prokletit si cestu dál. Okamžitě prošel do ozářené místnosti, Lara ho bez meškání následovala. Ohlédla se ještě po nápisu, zrak jí bezděky spočinul na slově „kletba.“

Nyní již téměř nesnesitelné volání dýky v sobě náhle mělo cosi zlověstného. Lara se protáhla otvorem ve dveřích a ocitla se v prostorné, dokonale pravidelné čtvercové místnosti se sloupy po stranách. Ty podpíraly jakýsi balkón táhnoucí se podél všech čtyř stěn, k němuž vedl stejný počet schodišť. Velké množství pochodní, planoucích jako právě zažehnuté, dostatečně osvětlovalo prostor i v nejzazších rozích u stropu a dávalo tak možnost prohlédnout si pestrobarevné malby a zřetelné znaky mayského písma. Nejdůležitějším v celé místnosti se ovšem jevil asi metr vysoký čtyřboký podstavec na stupňovité vyvýšenině uprostřed místnosti. Nic na něm ovšem nestálo.

Bannerson bez váhání zamířil k němu a Lara jen sledovala jeho počínání. Jako v transu stiskl v ruce pečlivě střeženou dýku a chystal se ji vrátit – ano, nyní již nebylo pochyb, že vrátit – na své místo na podstavci.

„Ne!“ vykřikl náhle ze všech sil a strhl dýku zpět. „Nikomu ji nedám! Je jen má!“ křičel zcela nepřičetně. Lara nadzdvihla jedno obočí se zájmem pozorovala, jak se Bannerson hádá sám se sebou – nebo spíše s dýkou, která ho sem přivedla a které se nyní nechtěl vzdát. Sama Lara ovšem náhle pocítila ještě nutkavější touhu přiblížit se a dýku mu vzít. Ano, chtěla ji mít ona, musela ji mít ona! Za každou cenu! Rozběhla se proti muži, ten ale na poslední chvíli jako by si konečně uvědomil, že není sám, prudce uhnul a v pohybu srazil Laru k zemi. Ta narazila do podstavce a skutálela se ze stupňů k úpatí jednoho ze čtyř schodišť.

Rychle proklíčkoval mezi prohlubněmi plnými vody a přelétl očima po trojici dveří před sebou. Bez váhání vběhl do těch rozbitých, ohlížeje se přitom přes rameno, zda neuvidí bratra. Po nikom ale zatím nebylo ani vidu, ani slechu. Mike si oddychl, možná se nakonec George ani neodvážil dovnitř? Ne, to by mu nebylo podobné. Pravděpodobně je nedaleko za ním, akorát se neřítí troskami starobylého chrámu jako neřízená střela.

Mike chvíli postál ve stínu chodby za vyraženými dveřmi, když zaslechl spěšné kroky. Ponořil se ještě hlouběji mimo dosah světla a sledoval, jak tenké sluneční paprsky, probleskávající z otvoru ve stropě haly, dopadly na postavu, jež se právě opatrně, ale spěšně protáhla z obdobně vyražených dveří na druhém konci místnosti, kterými před chvílí prošel i sám Mike. Starší bratr ho nemohl z tohoto místa vidět, ale nebylo nejmenších pochyb, že ho během chvíle objeví, pokud Mike nepůjde dál. Ne že by to neměl v plánu, touto krátkou zastávkou chtěl pouze zjistit, zda se za ním George vážně vydal.

Našlapoval opatrně chodbou, aby jeho kroky snad nebyly do místnosti s kalužemi slyšet. Co vlastně bude chtít George udělat, jestli ho dožene? Přesvědčit ho, aby se oba otočili a utkali co nejrychleji odtud? Musí přece dobře vědět, že Mika k tomu nijak nemůže donutit.

Snad za to mohl nedostatek světla, snad skutečnost, že se Mike příliš hluboce zabýval svými momentálními myšlenkami, v okamžiku se ale stalo, že zakopl o jeden z úlomků masivních kamenných dveří a se vším rachotem, který k tomu náležel, se rozplácl jak široký, tak dlouhý na tvrdé zemi.

„Miku!“ ozvalo se za ním. Rychle se zvedl a běžel dál, ale George si ho všiml a spěšně ho následoval. Proběhli chodbou a ocitli se v pochodněmi osvětlené místnosti. Mike doběhl ke kraji velkého otvoru a pohlédl dolů do neproniknutelné tmy. Skočit či neskočit?

„Miku, nebuď blázen!“ zvolal George, když ho dohonil. „Pokud chceš jít opravdu tam dolů, jak se pak dostaneš ven?“ snažil se přijít s logickými argumenty, vida, že Mike stále hledí dolů. „Notak,“ popadl mladšího bratra za paži a snažil se ho dostat dál od okraje. Ten se mu ale vytrhl.

„Ostatní tam už určitě jsou, ti se taky budou muset nějak dostat ven, nemyslíš?“ S tím skočil do hlubiny.

„Miku!“ vykřikl George zoufale. Zaslechl tupý náraz o zem – podle zvuku ta jáma snad ani nebyla tak hluboká, jak se zdálo. Zhluboka se nadechl a pak skočil za ním.

Mike už na něj čekal. „Skvělý, takže teď už zpátky nemůžeš ani ty, tak můžeš jít se mnou.“

George souhlasil, i když chtěl spíše hledat jinou cestu ven než Laru a ostatní. V tu chvíli zaslechl z hlubin chodby před nimi rozčilený mužský křik a hlasitou ránu. Mike se tam okamžitě rozběhl, což jeho bratru nedávalo jinou možnost než ho následovat.

Lara zůstala chvíli ležet tváří k zemi a zhluboka dýchala. Nutkavý pocit získat dýku polevil. Na chvíli se ovšem chovala stejně tak nepřičetně jako Bannerson. Ne mnoho věcí ji děsilo, ale ztráta kontroly nad sama sebou byla jednou z nich. Nechtěla to zakusit znovu. Pomalu se začala zvedat, stále bez jakékoli bolesti. Opřela se jednou rukou o schody před sebou a vyzkoušela zlomenou nohu. Části kosti stále držely víceméně u sebe a mohla se tedy bez problémů opět postavit.

„Attention!“ ozval se seshora dětský hlas.

Lara v posledním okamžiku odskočila ze schodu, do něhož se bezprostředně poté zarazila nadlidskou silou Bannersonova pěst. „Nikdo mi ji nevezme!“ zachrčel a vrhl se opět na Laru.

Ta uskočila jeho další ráně – sice byl silnější, ale ona byla i přes svá zranění mrštnější a rychlejší. Na okamžik vzhledla vzhůru, aby zjistila, kdo ji varoval. Na jednom z balkónů se přes zábradlí nakláněla Nicole, s hrůzou v očích, a vedle ní Heat se Simmonsem, s napětím sledující děj dole.

„Nicole, ty už mluviš?“ zavolala s lehkým úsměvem Lara, zatímco rychle kličkovala mezi čerstvě odlomenými kusy kamene, aby ji nezasáhl další Bannersonův prudký útok. K její smůle ale zrovna v tuto chvíli kost více zátěže již nesnesla a Lara klesla z zemi. Položený muž se nad ní vztyčil, připraven k poslednímu úderu.

Lařiny reflexy zafungovaly okamžitě – několik přímých zásahů z devítek, ač z bezprostřední blízkosti, sice nemohly muži způsobit nic, co by mu zabránilo v dalším pohybu, jistý přežívající pud sebezáchovy ho ovšem přinutil zastavit se a pokusit se střelbě vyhnout. Laře tento okamžik stačil, aby se proti němu vrhla a sebrala mu dýku. S tou, pevně sevřenou v dlani, se rozeběhla směrem k podstavci – ať už se dále mělo stát cokoli, dýka tam patřila a už bylo načase s tím skoncovat.

„Ne, to ne!“ vykřikl najednou Heat. Lara se po něm ohlédla a Bannerson její chvilkové nepozornosti využil k opětovnému získání artefaktu – ve své rychlosti však minul a dýku jí pouze vyrazil z ruky.

Všech pět párů očí v místnosti sledovaly jako ve zpomaleném záběru, jak dýka letí vzduchem daleko od všech přítomných. Následoval jasný záblesk a v příští chvíli z místa, kterým právě prolétala, spadla jako z čistého nebe Nicole, tisknouc dýku v jedné ruce a zlatý amulet ve druhé. Lehce dopadla na nohy a vzápětí s vyjeknutím uskočila, když se na ni Bannerson vrhl. Lara do něj vyprázdnila zásobník, doufajíc, že ho to alespoň na chvíli zdrží. „Nicole, běž tu dýku vrátit na její místo,“ křikla za sebe.

Nemusela jí to říkat dvakrát, ale Bannerson se jí okamžitě ocitl v patách.

„Týjo!“ vykřikl Mike, stojí ve dveřích, když uviděl tu scénu. Sice moc nechápal, o co jde, ale usoudil, že pokud muž s nepřítelným výrazem honí malé děvčátko, měl by se postavit na stranu slabšího. Než ho mohl George, jenž právě také doběhl, zadržet, skočil Mike na Bannersona, probíhajícího zrovna kolem.

Udržel se na něm sotva zlomek vteřiny, než ho muž využil jako účinnou vrhací zbraň proti Nicole – v příštím okamžiku ji Mike jak široký, tak dlouhý příplácl k zemi. Dýka jí vylétla z ruky a dopadla Georgovi k nohám.

„Nesahejte na ni!“ vykřikla Lara, když se pro ni sehnul. Za celou dobu, co dýka putovala po místnosti, měli Heat a Simmons dost času, aby bezpečně sešli dolů za ostatními, a Heat nyní duchapřítomně odkopl dýku z Georgova dosahu, až ho napadlo, odkdy mu záleží na někom jiném než na sobě samém. „S prokletými věcmi si nehrajte,“ ušklíbl se na George.

Dýka se jeho kopem dostala hluboko do škvíry pod kamenné kvádry. Kde skončila, věděli pouze ti, jež se jí již dotkli, protože ti stále slyšeli její volání.

Bannerson se vrhl ke stěně a začal ji svými ocelovými pěstmi vyprošťovat. Všem přítomným po pár sekundách došlo, že se mu to hned tak nepodaří a že tak od něj i dýky mají na pár minut pokoj. Toho se přece mohlo nějak využít.

Lara zvedla Mika a vyprostila zpod něj Nicole. Byla ještě špinavější než předtím, ale nepřítomný výraz se poněkud zmírnil. Krátce si promnula oči, aby z nich dostala prach a pak se, jak koneckonců Lara očekávala, opět chytla archeoložky za ruku.

Ta tedy využila svou zbývající ruku k tomu, aby vytáhla opět zbraň a namířila ji na Heata a Simmonse, doteď zaujatě sledující počínání svého šéfa.

„Tak,“ začal lehkým konverzačním tónem, „zdá se mi, že víte něco, co já ne. Co kdybyste se o to podělili s přítomnými?“

„Máte problémy s mayštinou?“ ušklíbl se Heat, ale když viděl její chladný výraz, úsměv ho přešel. Předvedl dramatický povzdech a pak s pokusem o výraz mudrce pronesl: „Pokud tu dýku vrátíte, náš šéf i ta vaše malá kamarádka zemřou.“